

И затуй азъ приехъ съ смирение наказанието си и разбрахъ колко е нуженъ за човѣчеството затвора.

— Колко сж като тебе, старче, — изрече съ съчувствие Павелъ.

— Щомъ азъ намирамъ, че тъй трѣбва да бжде, казвамъ го на тебе — ти като го възприемешъ, и ще го предадешъ на други и тъй ще станемъ много...

Но тъй е както ти казвамъ... Ние хората трѣбва да разберемъ, че каквото прегрешимъ, трѣбва да го платимъ съ страдание. . . И когато всички хора виждатъ простѣпката си, та не сждилищата, а ние да се наказваме — тогази свѣта ще трѣгне по правия пжтъ. . .

Старецътъ замълча и стана да върши друга работа: прег-